

Dr. Bric, ki je bil ta dan posebno vinjen, je dejal po pogrebu v čitalnici z največjim cinizmom:

»Kaj sem mu bil povedal oni večer pri pojedini, nekaj dni pred poroko? — Ako mu ta ni otresla idealov, tedaj mu jih ne bode nobena več! — Natarica, še pol litra! — Hm, prav se mu godil« —

* * *

Traven je odpotoval še tisti dan, in še zdaj ga ni domov. Pravijo, da se niti ne misli vrniti več v Kotanj, in da je vilo na prodaj.

Makso, ki je še vedno samec, oskrbuje vilo, in tako se še včasih zbere v nji navadna družba, nji na čelu Makso in sodnik. A tudi gospoda Štipka ne pogrešajo zraven, dasi je zadnji čas nastopil kot resen zakonski kandidat; zagledal se je bil v novo učiteljico, in tako je pričakovati, da bode vsaj za nekaj časa utihnil njegov »torej«. —

Makso in Traven sta hotela obračunati s Pavlovičem, toda tega več ni bilo treba in tudi več ni bilo mogoče; kvitirati je moral. Tudi njegova mera je bila naposled polna, in radi dolgov in zadnje nečastne razmere ga je naposled doletela že davno zaslužena kazen.

Nje podoba . . .

Plamtečega lica, iskrecih oči
V svetišče srca sem prodrl;
Za podobo podoba tam v prahu leži . . .
Za svetnikom svetnika sem strl . . .

Iz svetišča ves ničev sem lišp posnel,
Odstranil te kipe premnoge,
Potem z novim cvetjem sem stene odel,
Zagrnil jih v nove preproge . . .

V slovesnem sprevodu postavil nato
V oltar sem podobo nje krasno,
Pokleknil drhtečega srca pred njo,
Zrl verno v obličje ji krasno.

Tako se mi tukaj vse rajsko zdaj zdi,
Tu molim in vriskam in pojem!
Oj mrzki maliki predolgo ste vi
Sedeli v svetišču tu mojem! . . .

Feodor Sokol.

